

Žena, ki je živela iz sv. Evharistije

Mojca Kastelic, gibanje Vera in luč

Na god svetih apostolov Petra in Pavla, 29. junija, na dan duhovniških posvečenj, smo se v cerkvi sv. Lovrenca v župniji Žalna poslovili od lučkarske mame Ivanke Ilnikar. Na zemlji je, okrepljena z zakramentom bolniškega maziljenja, mirno zaspala in se podala v nebesa, da bi z vsemi svetimi praznovala svoj 91. rojstni dan.

Mama Ivanka je večino svojega življenja preživela pod geslom MOLI IN DELAJ. Bila je preprosta žena, dobra mama, predvsem pa polna vere, upanja in ljubezni. Njena največja sreča je bila vsakdanja sveta maša in molitev rožnega venca. K sveti maši je vedno prihajala najmanj pol ure prej, da smo lahko v miru zmolili cel rožni venec. Zelo je bila vesela, če je prvo desetko lahko začela ona. Čeprav je imela hudo revmo in težo let, je med sveto mašo z največjim žarom sodelovala tudi s klečanjem in vstajanjem. Božjo besedo je dobesedno vpijala v svoje srce in ji je pomenila spodbudo za vsakdanje življenje po evangeliju. Imela je zelo veliko spoštovanje do obhajanja prvih petkov. Na prvi petek je bila zanj obvezna sveta spoved, k čemur je vedno pripravila tudi svojega sina, ki je oseba s posebnimi potrebami.

Že doma sta se pogovorila o tem, če je morda Ivan storil kakšno nerodnost, da jo je priznal Gospodu pri sveti spovedi,

Foto: osebni arhiv Mojce Kastelic

Mama Ivanka Ilnikar

se je pokesal in prejel odpuščanje ter možnost za nov začetek in potrditev, da ga ima Bog neskončno rad. Tudi sedaj po njenem odhodu v nebesa, je njen sin obdržal to lepo navado, da se vsak prvi petek udeleži svete spovedi in se posveti JEZUSOVEMU IN MARIJINEMU SRCU. Ivan in pokojna mama Ivanka imata god na isti dan, namreč 24. junija, na god Janeza Krstnika. Njun krstni zavetnik sedaj skupaj z njo v nebesih prosi za naše spreobrnjenje. Očitno ima dobre veze pri Bogu, saj je njen sin Ivan navdušil kar nekaj prijateljev, da skupaj z njim

ministrirajo in se ob prvih petkih tudi udeležijo svete spovedi.

Ko je mami Ivanki demenca onemogočila samostojno življenje doma, jo je zdravnik za nekaj časa, dokler ni dobila stalnega prostora v varovanem gospodinjskem oddelku v Domu starejših v Grosupljem, napotil v bolnišnico. Ko sem jo prišla prvič obiskat tja, je bila sprva nastanjena v sobi z nekim mladim dekletom. Dekle je bilo naravnost navdušeno nad tem, da je smela biti v družbi mame Ivanke. Dejala mi je, da odkar je spoznala mamu Ivanko, verjame, da angeli še živijo.

Čeprav tudi za mamu Ivanko ni bilo lahko sprejeti dejstva, da se je morala zaradi bolezni posloviti od ljubega doma, je v moči vere, upanja in ljubezni zmogla iskreno izreči svoj ZGODI SE in vse sprejeti kot Božjo voljo. Njen iskren ZGODI SE je izžareval iz njenega veselega pogleda, prijaznosti do vseh bolnikov in osebja v njenem oddelku in neverjetnega veselja, da bi pomagala, kjerkoli je le smela. V kuhinji si je kar prilastila delovno mesto pomivalke posode, pometanja, brisanja miz in podobno. Največje veselje pa ji je bila v Domu starejših vsakdanja udeležba pri molitveni uri v kapeli Kristusa Odrešenika, kjer smo pred Najsvetejšim molili rožni venec, premišljevali Božjo besedo in prejeli duhovno obhajilo.

Nikdar ne bom pozabila, kako je mama Ivanka pri svojih častitljivih letih in kljub demenci znala na pamet molitev

duhovnega svetega obhajila, ki ga je vedno molila glasno in z vsem žarom svojega Boga predanega srca:

JEZUS, JAGNJE BOŽJE,

ki se neprestano daruješ na naših oltarjih. Hočem se združiti s Teboj in s Teboj trpeti in ljubiti v povezanosti z vso Cerkvijo. Naj bo naša slabotna žrtev v blagoslov za Cerkev, duhovnike in grešnike, kar smo mi vsi. Sprejmi po rokah Marije v svoje Srce vse naše izrečene prošnje pa tudi tiste, ki jih nosimo v svojih srcih, saj z nami živiš in nas ljubiš vekomaj. Amen!

Kljub visokim letom je od obiska fatimske Marije romarice od junija 2016 vsak dan prihajala v kapelo k molitvi in duhovnemu obhajilu. V največje veselje ji je bilo, kadar je po molitvi lahko pomagala invalidom na vozičkih in jih pripeljala pred dvigalo, s katerim smo jih potem drugi razvažali po vseh treh nadstropjih. Mama Ivanka je preprosto opravilo prevažanja invalidov od kapele po hodniku do dvigala zmogla kljub demenci in to z največjim veseljem. Na njenem obrazu je bilo videti, da se je ob mizi Božje besede in duhovnega obhajila okrepljala z novo močjo in veseljem.

Veselje do molitve, Božje besede, svete maše in služenja ubogim, jo je krepilo vse do začetka korona virusa. Korona pa ji je odvzela našo skupno molitev, prebiranje Božje besede, svete maše in skupne obiske kapele. A korona nima

zadnje besede. **Zadnje besedo ima Bog.** Dobri Bog ji je za vse dobro, ki ga je naredila za uboge, povrnil tako, da jo je vzel kar k sebi v nebesa med vse svete, kjer lahko sedaj svobodno gleda ljubega Boga iz Oči v oči, od Srca do srca.

Blagor ubogi mami Ivanki, kajti njeno je nebeško kraljestvo. Žalostila se je, ker je njen sin oseba s posebnimi potrebami, a dobri Bog jo je potolažil tako, da mu je dal krotko in ponižno srce, ki kot ona okuša in zaupa v Božjo dobroto.

Zaradi zelo preprostega in ubogega življenja je bila pogosto lačna in žejna pravičnosti, sedaj pa jo je Božja pravičnost nasitila z vsem, kar oko ni videlo, uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo.

Bila je usmiljena do vseh nas, s katerimi je delila svoje vsakdanje služenje, zato

naj doseže usmiljenje in večno veselje.

Bila je čista v srcu, zato je v vsakem človeku prepoznavala Božjo podobo in bila do vseh spoštljiva.

Nikdar ni iskala prepira, ampak je vedno delala za mir in se raje umaknila v ozadje, če je čutila, da je to Bogu bolj všeč.

Mnogokrat je v stiku s svetom prišlo do nerazumevanja njenega poslanstva in posledično do preganjanja. Papež Frančišek je že večkrat omenil, da je opravljanje hujša kuga kot koronavirus. Mama Ivanka je bila zaradi svoje vere pogosto nerazumljena, a združena z evharističnim Jezusom je vse prenašala mirno in vdano.

Mama Ivanka, veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko! Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami.

NE VERJAMEM...

da sonca ni, če ga ne vidim,
da luna samo nad pravičnimi sije,
da potok v ocean se zlije.
Ne verjamem tistim, ki pravijo, da ni Boga -
kako, če ga človek lahko resnično zazna?
Ne verjame, da laž dolg vek ima,
da poštenost komu bogastvo dá,
da tajkun mirno, srečno spi,
ko pohodil je srečo toliko ljudi.

p. Tarzicij Kolenko
Dializa št 1229 (Ko se pretaka srčna kri)